

בראשית תמן תרי

בראשית תמן תרי

מהאור המופלא, האר"י ז"ל, לומר בכל יום ויום אחר התפלה תקון מ"ח מתיקוני הזוהר הקדוש, והוא מסוגל להוציא יקר מזולל, ולתקן עוון פגם הברית, ובפרט מן הפרט, ביום שראה קרי ח"ו. והשם יזכנו לתקן נפשנו ורוחנו ונשמחנו, ולא ניעול בכיסופא לעלמא דקשוט.

ועתה נכתוב תועלת הלימוד הזה כל מי שאומרו בכל יום אחר תפלתו:

- (א) מתקן נפשו ורוחו ונשמחו, (ב) ס"מ וסיעתו בדלים ממנו, (ג) אינו בא לידי קרי במהרה, (ד) אינו רואה מיתת בניו, (ה) זוכה ליראת שמים, (ו) מצליח בכל דרכיו, (ז) אינו בא לידי חולי הנופל, (ח) ירום מזלו ואינו מתמוטט, (ט) לא יבוא לידי חסרון כיס ועניות ולא יצטרך לבריות, (י) כל אויביו נופלים תחתיו, (יא) יזכה לאריכות ימים, (יב) יזכה לעולם הבא אכ"ר.

בראשית, תמן תרי, תמן שבת. כגוונא דא בראשית. ברא שית ואינון תרי שבתות. עליהו אתמר ושמו בני ישראל את השבת לעשות את השבת וגומר. תרין זמנין אדפיר חכא שבת. לקבל שכינתא עלאה ותתאה. לדרתם מאי לדרתם. אלא זכאה איהו מאן דעביד לון דירה בשבת בתרי בתי לבא, ואתפני מתפן יצר הרע דאיהו חילול שבת. ברית עולם דא צדיק, דשריין תרויהו עליה. חד לאמלאה ליה וחד לאתמליא מניה. בני ישראל אינון תרין בליין נצח וחד. בניו דישאל סבא עמודא דאמצעיאה. תלת "שביעי שביעי שביעי", אלין תלת אבהו. עונג שבת ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. ונהר, אית נהר ואית נהר. אית נהר דאתקרי נהר פלגיו ואית נהר דאתקרי נחל קדומים עדן עלאה עליה אתמר עין לא ראתה אלהים זולתה. האי נהר איהו, ו' דנפיק מעדן עלאה דאיהו א', ואעבר בין אבא ואמא, ואזיל חמש מאות שנה, ומטי על צדיק שביעי, ומתפן אשקי לגנתא דאיהו שכינתא תתאה. זכאה איהו מאן דנטיר דירה לשבת דאיהו לבא, דלא אתקריב תמן עציבו דמחול, וכעס דמרה דאיהו נורא דגיהנם. דעלה אתמר לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. והכי הוא ודאי. דכל מאן דכעיס כאלו אוקיד נורא דגיהנם. ארבעים מלאכות חסר חד. אינון לקבל ארבעים מלקיות חסר חד בשבת. ואינון עשרה דלקה אדם ועשרה לחנה ועשרה לנחש ותשעה לארעא. ובגין דא אמרו מארי מתניתין אין לוקין בשבת. דאלין מלאכות אינון חשיבין לישאל לקבל מלקיות. יציאות השבת שתיים. אינון עקרה ותנקה דעביד לון בבת אחת. מאן דאעקר חפץ מאתריה ואנח ליה לבר מאתריה ומרשותיה, כאלו אעקר אילנא דחיי דאיהו אות ברית ואנח ליה ברשו נוכראה. מאן דעביד דא גרים דאעקר נשמתיה מרשות דילה, ואנח לה ברשו אחרא דאיהו מרה ומחול. ודא גרם לישאל דאתקרו מארעא דישאל, ואתגליאו בארעא נוכראה דאיהו רשות הרבים. והכי איהו מאן דאעיל אות ברית קדש דילה ברשו נוכראה. שבתאי איהו מחול, חמה, אתתא בישא, מרה. שבתאי עליה אתמר ותבור רק אין בו מים, מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו, ואיהו רעב וצמאון וקינה והספד, וחשוכא וקבלא. ואיהו גלותא לישאל, וצריכין ישאל למעבד לה שנוי בכלא וקא אוקמוה. ואיהו דבור דחול דאיהו אסיר בשבת. וכד לא אשפחת אתר לשריא תמן, איהו ברחת, כגוונא דשפחה דאברהם דאתמר בה מפני שרי גברתי אנכי ברחת. מחול עלה אתמר של געליה מעל רגליה, נעל מטנף דמפה סרוחת. כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא דא שבת. ועליה אמרת שכינתא פשטתי את בתנתי איכבה אלפשנה רחצתי את רגלי איכבה מטנפם. ובגין דא צריך בר נש בשבת לשנויי בלבושיה, בשרגא, במאכלין, וצריך למתוי מוסיף מחול על הקדש. וכל המוסיף מוסיפין ליה נפש יתרה בשבת. וכל הגורע גורעין ליה תהיא נפש יתרה חס ושלום. וכל המוסיף מוסיפין ליה נפש יתרה בשבת:

חלקי יהוה אמרתי לשמר דבריך: בלתי לתשועתך נפשי לדברך יחלתי: מה-אתבתי תורתך כל-היום היא שיחתי: הורני יהוה דרך חפיה ואצננה עקב: שיר השירים אשר לשלמה: ישלני מנשיקות פיהו כירטובים דדיך מיין: לריח שמניך מוכים שמן תורק שמך על-כן עלמות אהבוך: